RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 90.221 van 13 oktober 2000
in de zaak A. 92.018/X-9554.

In zake : Erwin VAN BAEL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. GEYSKENS,
kantoor houdende te 2450 MEERHOUT,
Groenstraat 34

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Erwin VAN BAEL op 22 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 3 maart 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media waarbij de regularisatievergunning wordt geweigerd voor twee schuren aan de Robijnstraat te Ham, kadastraal bekend sectie B, nr. 1223/07x;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 september 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. GIELEN die, loco Advocaat M. GEYSKENS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat S. VAN GEETERUYEN die, loco Advocaat B. KNAEPS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 12 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, van artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en de gewestplannen, van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgesteld gewestplan Hasselt-Genk, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiverings-, het zorvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; dat wordt toegelicht dat "het determinerend argument voor de weigeringsbeslissing is gelegen in het feit dat in casu geen sprake zou zijn van agrarische activiteiten die een leefbaar bedrijf zouden uitmaken",

ofschoon in onderhavige materie niet kan geëist worden dat het landbouwbedrijf van verzoeker op dit ogenblik een leefbaar bedrijf zou zijn in de strikt economische zin van het woord;

Overwegende dat de bestreden weigeringsbeslissing essentieel op het volgende motief berust :

> "Overwegende dat beide schuren volgens het advies van de bevoegde afdeling Land van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer geen deel uitmaken van een agrarisch bedrijf zoals bedoeld in vermeld artikel 11 (van het koninklijk besluit van 28 december 1972); dat het om een hobby-activiteit gaat gehuisvest in relatief grote gebouwen die door niet bij een bedrijfszetel geïntegreerde inplanting, door schaal en uitzicht een duidelijke afbreuk betekent aan de goede ordening van het plaatselijk landbouwgebied; dat het voorstel van de particulier in beroep, om de materialen aan te passen, niet vermag de bezwaren op te heffen inzake bestemming, schaal en plaatsing van de bouwwerken in kwestie";

Overwegende dat de verwerende partij op het eerste gezicht terecht stelt "dat de bestreden beslissing nergens vermeldt dat het bedrijf niet economisch leefbaar zou zijn"; dat het middel feitelijke grond lijkt te missen; dat het niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en uit het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag; dat volgens het eerste onderdeel de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens stelt dat de schuren wederrechtelijk zouden zijn opgericht; dat meer bepaald wordt betoogd dat er sedert 1959 geen wijzigingen zijn aangebracht "in de grootte of de inplanting der constructies" en dat de omstandigheid dat het kadaster nooit enig gebouw op het betrokken perceel heeft opgemeten geen relevantie kan of mag hebben; dat luidens het

tweede onderdeel het landbouwgebied waarvoor de geweigerde bouwaanvraag geldt "reeds jarenlang bebouwd is met diverse constructies van bedenkelijke aard, waarover nooit enig probleem werd gemaakt", zodat het in strijd is met de gelijkheid en de redelijkheid om in de bestreden beslissing te stellen dat de schaal en het uitzicht van de beide veldschuren afbreuk doen aan de goede ordening van het plaatselijke landbouwgebied;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel de feitelijke juistheid betwist van de gegevens op grond waarvan de bestreden beslissing meent dat "niet is aangetoond dat de constructies in hun huidige staat dateren van vóór de inwerkingtreding van de stedenbouwwet in 1962" en dat bijgevolg "de bestaande toestand niet als vergund kan gelden"; dat evenwel die zienswijze niet steunt op enige wijziging, sedert 1959, in de grootte of de inplanting van de schuren, noch op welkdanige inlichting ook vanwege de administratie van het kadaster; dat zij integendeel hierop gebaseerd is "dat de particulier verklaart dat begin de jaren 80 de houten draagstructuur van de schuren is vervangen door een stalen"; dat niet blijkt of zelfs maar beweerd wordt dat dit feitelijk onjuist is; dat het eerste onderdeel niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel kritiek uitoefent op de beoordeling van de schaal en het uitzicht van de schuren als strijdig met de goede plaatselijke ordening; dat evenwel de bestreden beslissing, benevens op bezwaren aangaande de schaal en het uitzicht, haar beoordeling van de schuren eveneens blijkt te gronden op bezwaren met betrekking tot de bestemming en de niet bij een bedrijfszetel geïntegreerde inplanting; dat verzoeker tegen de laatstgenoemde bezwaren, die op zich toereikend lijken om het aangevochten besluit te verantwoorden, niets inbrengt; dat tenminste in de huidige stand van de procedure wordt aangenomen

dat de verwerende partij ook zonder de bezwaren die het onderdeel bekritiseert, tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen; dat het onderdeel dan ook niet tot een vernietiging, noch bijgevolg een schorsing, lijkt te kunnen leiden;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd die een vernietiging kunnen verantwoorden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien oktober tweeduizend, door :

de H. J. LUST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. G. DE KEYSER, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

G. DE KEYSER. **J. LUST.**